HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שוקל לו אם שקלו. שוקל בשבילו שקל שהוא חייב לכל שנה לקרבנות צבור: **ופורע לו אם חובו.** אם חייב ממון לגוסחא מותר לזה שיפרענו בשבילו: **ומחזיר לו מצידתו.** אם רצה ממורו תועה מותר להשיבו: **במקום שנוטלין שכר.** על טורח השבתה: **פשוט.** הניח השכר להקדש שהרי שניהן מודרין בהנאה זה מזה: **מצוה קא עביד.** כלומר מצוה בעלמא קא עביד ואינו מהנהו לזה אסם לא שקל עליו לא הפסיד כלום שיש לו חלק בקרבנות: **דתנן פורמין.** את הלשכה בשלם קופות: **על התצוב.** לף על מי שחלם שקלו ולבד: **ועל הגבוי.** שעדיין לא הגיע כאן: **ועל העפיד לגבות.** ואפילו לא נגבה לאחר מכאן יש לו חלק בתרומה ובקרבנות אלא שחיסר מצוה גמלא שכר המצוה על הנותן: **משכחי ליה.** מרויחו: **חנן היא דאמר חייב מעותיו.** זה שפרנס את אחר מחזיר נמי לשלם לו בעלה ונתכוון לשם הלוואה שישלם לו בעלה ליבד מעותיו ואין יכול לומר לו את חובך פרעתי שלם לי. והוא הדין נמי לכל חוב שעליו ועמד מברו ופרעו וזה לא אמר לו הלויני אינו חייב לו כלום וכיון דלולי פרעיה לשם הלוואה לאו הלוואה היא כי פרעיה נמי לשם מחילה לאו מידי יהיב ליה: **אפילו תימא רבנן.** דאמרי חייב אע"פ שלא אמר חוב נמי חייב לשלם וכי מחיל לסור במודר הנאה והכא דקתני פורע לו את חובו בשלמא זה תחלה הלוואה מן המלוה על מנת שלא לפרוע עד שירצה לא יוכל הגוסא לגלחו הלכך לאו מידי יהיב ליה:

כיסופא

גרשון פי' בתשובותיו כמו כן דאע"ג דלא הוי אלא כמבריח מרי בעלמא יש לו לשלם מידי דהוה לקדש ברועים ובמקלות בשכר וגבי להשכירה את שיעסוק להחזיקה לגל פוטע חבו ועמד אחר ופרנס לשם הלוואה היא לכוסרא לעשות תקנה על זה ומהאי טעמא נמי הא דאמר למה לנו (גיטין נח:) הכא בחמת חוב ומחמת תקפות אין בו משום סיקריקון פירוש אם שהתה בידו י"ב חדש אין נותן לבעל לבעליה ויחזיק בקרקעות אלא מחזיר לו הקרקע גרשה לבני אלא בחנם מחזיר אלא משלם לו מה שהוציא להוליכה מיד העובד כוכבים ובדינו גרשון פי' בתשובותיו כמו כן דאע"ג דלא הוי אלא כמבריח מרי בעלמא יש לו לשלם מידי דהוה לקדש ברועים ובמקלות בשכר וגבי מציא שבידה לגל"כ אין לך חדש מגיל של חבירו מיד העובדי כוכבים ולא כפי' הקונטרס פפירש בגיטין שמחזיר לו בחנם וא"ת והא דתנן בהגוזל בחמת (ב"ק דף קטו:) שנף נהר חמורו וחמור חבירו שלו יפה מנה ושל חבירו מאתים והניח זה את שלו והציל את של חבירו אין לו אלא שכרו ואמאי דמי חמורו היה לו לשלם והיה רבי רועה לומר דמשום הכי אין לו אלא שכרו דמיירי כגון שבעל החמור בפניו וכי עשו חכמים תקנה ס"מ אלא בפניו אבל בפניו לא ובקדש ס"ל כפי' הקונטרס פפירש בגיטין שמחזיר לו בחנם וא"ת והא דתנן בפ' הכונס (שם דף נח. ושם) נפלה לגינה ונהנית משלמת מה שנהנית ומפרש רב בגמרא לפי' נחבטה דס"ד מברית מרי מנכסי חבירו ומה שנהנית נמי לא משלם קמ"ל ופריך לימא ה"ג ומשני מברית מרי מנכסי חבירו מדעתו והאי אלא מדעתו ס"ג מברית מרי לית ליה פסידא האי לית ליה פסידא ומשמע לישנא קמא מדעתו אע"ג דלית ליה פסידא פטור ועל כורחין לא מפקר לפרש כן מהניח דלמו מלוחות (ב"מ דף נח:) ולהשוכר את הפועלים (שם דף נג:) אלא הכי פירושו מברית מרי מדעתו היכא דלית ליה פסידא האי אלא מדעתו לאו משום דמי לא הוי פסידא יהא חייב דפשיטא אם נחבטה ולא נתקלקלו הפירות למה יהא חייב אלא לומר האי אלא מדעתו אעל כרחו הוא מברית מרי ואם דוחקים את החלדם על כרחו להשכירה את החרי ממנו של חבירו אע"ג דלית ליה פסידא לשלם לו שכר טורחו והשתא ניהניה דהגוזל בתרא אם נפרם דמי חמורו אינו חייב לשלם לפי שהוא בפניו אלא אלא לפי' הקונטרס אפילו בפניו חייב לשלם לו אלא לפי' שכרו כיון דמדעתו הוא ולית ליה פסידא על כן נראה לרבי דהייט טעמא דאינו משלם דמי חמורו אלא אלא מקנו אלא שהוא מהנה חבירו ואינו מהנה אותו אלא אלא כדי שכרו שהרי גם הוא מוצא להציל בכדי שכרו דעל כרחך מיירי שיכול להציל אלא שהוא מהנה אותו ואינו מהנה חבירו